

ХАНС КРИСТИАН АНДЕРСЕН ЯКАТА

Превод от датски: Светослав Минков, —

chitanka.info

Имаше някога един напет момък, чието цяло богатство се състоеше само от една дъска за събуване на обуца и от един гребен. Затова пък той имаше най-хубавата яка на света и за тази яка именно вие ще чуете сега една приказка.

Яката беше на такава възраст, че започна да мисли за женитба. И ето, случи се, че тя попадна веднъж в прането заедно с едно коланче за чорапи.

— Дявол да го вземе — каза яката, — през целия си живот не съм виждал такова стройно, прекрасно и нежно създание! Смя ли да попитам как се казвате?

— Няма да кажа — отвърна коланчето.

— Откъде сте родом? — продължаваше да разпитва яката.

Но коланчето беше малко срамежливо и затова му се стори твърде неудобно да отговори на тоя въпрос.

— Вие навярно принадлежите към рода на поясите? — рече яката. — Аз виждам, госпожице, че вие служите не само за хубост, но и за полза.

— Моля да не разговаряте с мен — каза чорапното коланче, — струва ми се, че аз не съм ви дала нито най-малък повод за това.

— Ах, а няма вашата хубост не е достатъчен повод? — възрази яката.

— Чакайте, не се приближавайте — каза коланчето. — Вие навярно сте мъж.

— Да, аз съм истински кавалер, аз имам дъска за събуване на обуца и гребен — отвърна яката.

Това не беше вярно, защото тия неща принадлежаха не на яката, а на нейния господар. Тя само поиска да се похвали.

— Не се приближавайте! — повтори чорапното коланче.

— Колко сте неучлива! — рече яката.

В тоя миг ги извадиха от прането, колосаха ги, простряха ги на слънцето да се сушат, а сетне ги сложиха върху една дъска и почнаха да ги гладят с гореща ютия:

— Вдовице — каза яката на ютията, — аз изгарям! Аз ставам съвсем друго същество! Вие ме покривате с бръчки, изгаряте ме! Ох!

— Парцалко! — каза ютията и се плъзна гордо по яката. Тя си въобразяваше, че е локомотив, който влачи вагони. — Парцалко! — повтори тя.

Яката наистина се разлици по края. Яви се ножицата и започна да подрязва нишките.

— О! — извика яката. — Вие навярно сте първа балерина! Как хубаво изпъвате крачката си! Никога не съм виждал нещо по-прекрасно! С вас не може да се сравнява никой човек.

— Зная много добре това! — забеляза ножицата.

— Вие сте достойна за безгрижен живот — каза яката. — А цялото мое богатство се състои само от един напет момък, от една дъска за събуване на обуца и от един гребен. Ех, защо не бях богат!

— Гледай го ти какво говори! — извика с досада ножицата и рязна тъй силно бедния господинчо, че той стана за нищо негоден.

„Сега вече ще трябва да се ожения за госпожица Гребенка — помисли си яката, като се обърна към гребена. — Какви хубави зъби имате, госпожице — рече нашият умник. — Я ми кажете, не сте ли мислили нито веднъж досега за женитба?“

— Разбира се — отвърна госпожица Гребенка. — Аз току-що се сгодих за дъската за събуване на обуца.

— Сгодена! — извика яката. Сега тя нямаше вече за кого да се годява и затова започна да презира всеки годеж.

Измина много време и най-сетне яката попадна във фабриката за хартия. Там имаше многобройно общество от парцали: тънките си живееха отделно, дебелите — и те отделно. Всички знаеха много неща за разказване, ала най-много от всички разказваше яката, защото тя беше голям самохвалко.

— Колко много приключения съм преживял! — разправяше яката. — Просто минутка покой не съм имал! Да, аз бях напет момък и при това — винаги бях колосан. Да можехте само да ме видите отнякъде! Аз никога не ще забравя първата си любов. Туй беше едно коланче — такова нежничко, мекичко, хубавичко. Заради мене то се хвърли в коритото с водата. Имаше също и една вдовица, която ме обичаше страшно много. Ала аз не й обръщах никакво внимание и затова тя почерня от скръб. Последната ми любов беше една първа балерина, тя именно ми нанесе тая рана тук, която вие виждате сега на мен — аха, тя беше ужасно сприхава и буйна особа! Дори Гребенка се влюби в мен и от любов й изпадаха всичките зъби. Да, аз имах много такива приключения. Ала най-мъчно ми е за коланчето, което се

хвърли заради мен в коритото с водата. Много грехове тежат на съвестта ми! Време е вече да стана бяла хартия.

И желанието на яката се изпълни — всички парцали се превърнаха в бяла хартия. Самата тя се превърна именно в тия листа, на които е напечатана тая история. А това се случи, защото яката се хвалеше ужасно много и измисляше неща, които никога не бяха се случвали. И ние трябва да извлечем от туй добър урок, защото отде да знаем дали не ще попаднем някога във фабриката за хартия и не ще се превърнем в лист, на който ще отпечатат цялата наша история с всички, дори най-скрити подробности. Тогава ние сами ще скитаме по белия свят и ще разправяме всекиму собствената си история, както яката.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.